

fepladse" egentlig gjør Bencævnelsen mere adækvat for samtlige de paagjældende Smaacommuener; efter mit Begreb gjør den det ikke. Saameget er imidlertid vist, at ville vi have en almindelig Lov, der ordner de omtalte Commüners Forhold, saa maae vi ogsaa søge at finde en Fællesbencævnelse; men jeg skal iøvrigt ganske roligt afvente, om det maatte kunne lykkes det ærede Medlem at finde en smukkere og mere betegnende Bencævnelse end den, som jeg har foreslaaet. Ganske vist have disse Communer ikke hidtil nogen særlig Handelsret; men hvad de ikke have, ville de jo kunne faae. For Diebliffet troer jeg ikke, at særligt Frederiksberg har andet Navn som Commune end sit eget Navn: „Frederiksberg“. Den kan ikke kaldes en Kjøbstad, men heller ikke en Landcommune; den protesterer imod at kaldes Handelsplads, og Navnet Flekke har jeg endnu ikke hørt anvende paa den; kort sagt, jeg veed egentlig ikke, under hvilken Kategori Kommunen Frederiksberg gjør Paastand paa at henregnes.

Der er iøvrigt kun et af de Punkter, som ere blevne fremhævede, som jeg skal tilde mig i dette Dieblif at komme nærmere ind paa. Da jeg antager, at Lovforslaget vil blive underkastet Prøvelse i et Udvalg, vil der jo nemlig iøvrigt være rig Leilighed til at gaae ind paa Detailpunkterne og til at undersøge, om der muligt et enkelt Sted skulde være faldet Ord ud, som kunde forstyre Mening, saaledes som det ærede 1ste Medlem for 2den Kred (Hjerring) antydede. Det ene Punkt, som jeg derimod alt nu skal berøre, fordi det har større Betydning, er Spørgmaalet om de paagjældende Handelspladses Stilling overfor Amtsraadet. Det forekommer mig, at, naar disse Handelspladse bidrage til Amtsrepartitionsfonden, naar de derhos ere med til at vælge Medlemmer til Amtsraadet, samt have lige Andeel i Amtsfattigkassen sammen med de øvrige Landcommuner i Landet, saa er det ganske naturligt, — ialtsald har det ikke noget Saarende eller Stødende for mig —, at vedkommende Amtsraad ogsaa staaer som en overordnet kommunal Autoritet over dem. Det har derfor været mig paafaldende, at det ærede Medlem yttrede, at han istedetfor en

saadan overordnet kommunal Autoritet foretrak Ministerens umiddelbare Kjendelse.

Jepsen: Maa jeg blot i Anledning af den høitærede Ministers Foredrag tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der dog er det væsentlige Forskjel mellem den Gruppe af Pladse, som omhandles i det foreliggende Lovforslag, og de tvende Grupper af Communer, nemlig Landsfogne og Kjøbstadcommuner, med hvis Styrelse vi tidligere have beskæftiget os, at der i nogle af de omhandlede Pladse ikke findes nogen kongevalgt Formand som den, der findes i Kjøbstæderne, medens der i andre af dem allerede findes en saadan Ordning Sted, at der i Epidisen for dem staaer en kongevalgt Embedsmand. Som Følge heraf ligne nogle af disse Pladse aldeles Landsfogne, medens andre af dem ligne Kjøbstæder, idet der allerede er et kongevalgt Medlem i Epidisen for Kommunen, som vel ikke kaldes Borgmester, men som dog fungerer som Borgmester. I Marstal er der f. Ex. en Skipper, som fungerer som Borgmester. Jeg veed ikke i Diebliffet, om han er beskiftet dertil af Kongen, eller om han er valgt af Raadet, men Marstal staaer ialtsald paa Grund deraf aldeles paa samme Maade med Hensyn til sin kommunale Ordning som Landsfognene, medens derimod f. Ex. Silleborg aldeles har den samme Ordning, som findes i Kjøbstæderne.

Indenrigsministeren: Jeg skal kun bemærke, at det rigtignok noget svækker Styrelsen af, hvad det ærede Medlem anførte, at netop det eneste Exempel, som han anførte, var urigtigt, thi i Marstal er Formanden ikke valgt af Raadet, men beskiftet af Kongen.

Hjerring: Det er jo vistnok saa, at der hos os er en temmelig stærk Tendens til at samle Alt under een Hat, om jeg saa maa sige; men det er paa den anden Side beskjendt, at der gives Lande, i hvilke der er mange Communer, som have deres ganske særegne kommunale Forfatning. Hvor der nu er en saadan, kan jeg ikke nægte, at jeg vilde foretrække, at man beholdt den. Da den ærede Indenrigsminister